

се развива миренъ трудовъ животъ и нравствена свобода. За най-добро доказателство на това служи изразеното отъ освободенитѣ желание да издигнатъ въ столицата на своето княжество величественъ паметникъ на Августейшия Освободителъ на България отъ мюсюлманското иго, на руския императоръ Александъръ II съ неговитѣ достославни сподвижници. И толкова благородното произволение на Българския народъ заслужава не само чловѣческо одобрение, но и благоволение Божие. Защото и самъ Спасителътъ на мира високо оцѣнилъ благородната признателность въ лицето на Евангелския Самарянинъ и му дарилъ не само тѣлесно изцѣление, но и душевно спасение. Нека благослови Господь съ пѣленъ успѣхъ прѣдположеното въ София въздигане паметникъ на принопаментния Освободителъ на България съ Неговитѣ доблестни войници и нека послужи този величественъ монументъ не само за величайшитѣ подвизи на Руския Царь съ Неговото христолюбиво воинство, но и за високонравственото развитие на самитѣ освободени благодарни синове на България.

„Но, въздавайки нужната честь на воинскитѣ подвизи на Августейшия Освободителъ на България, не бива да се забравя и неговата мъченишка смъртъ, която го постигна не всрѣдъ военнитѣ сражения на Балканскитѣ висоти, а въ мирно врѣме, всрѣдъ столицата на родното отечество отъ ржцѣтъ на гнусни размирици (крамолници).

„Наистина, такъвъ родъ смъртъ за много людѣ, не навикнали да се вдълбочаватъ до възможна висока степенъ да разбератъ пжтищата на Божия Промисълъ, който опрѣдѣля границитѣ въ живота на царетѣ и на царствата земни, е прѣдметъ на недоумѣния и на двойна скръбъ. Между това, отъ гледна